

Imidlertid viser domspraksis på området, at af omkring 200 dyreværnsager om året ender ingen sager med en bøde på over 3.000 kr., højst 3-4 personer frakendes retten til at holde dyr, og hæfte og fængsel hører til sjældenhederne.

Mishandling af dyr er en ganske modbydelig handling at begå, der retfærdiggør en mærkbar straf. Strafferammen kunne udvides til fængsel indtil 2 år, og i gentagelsestilfælde kunne straffen forhøjes efter de regler, der giver mulighed for at forhøje en straf med indtil halvdelen. Bødeniveauet må forhøjes væsentligt fra de typiske bøder på nogle få hundrede kroner og op til 3.000 kr., til niveauet kommer op på 10-15.000 kr.

Det er spørgerens opfattelse, at man for at opnå en præventiv effekt og for at sende befolkningen det signal, at dyremishandling er helt uacceptabelt, er det nødvendigt at skærpe straffene betydeligt.

Svar (21/4 99)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Efter dyreværnslovens § 28, stk. 1, straffes den, som ved overanstrengelse, vanrøgt eller på anden måde behandler dyr uforsvarligt, med bøde, hæfte eller fængsel indtil 1 år. Har forholdet haft karakter af mishandling, er straffen fængsel indtil 1 år, i gentagelsestilfælde indtil 2 år.

Loven giver således mulighed for ganske kraftige reaktioner, når der konstateres lovovertrædelser. Det er derfor ikke betinget af reglerens udformning, at der i de fleste sager om overtrædelse af dyreværnslovgivningen pålægges straf i form af bøder.

Justitsministeriet har drøftet spørgsmålet om strafudmålingen med Rigsadvokaten, der vil indhente nærmere oplysninger om strafudmålingsniveauet i dyreværnsager i politikredsene med henblik på at overveje, om der er behov for fra anklagemyndighedens side at skærpe påstanden i dyreværnsager.

Spm. nr. S 1708

Til indenrigsministeren (12/4 99) af:

Gyda Kongsted (V):

»Vil ministeren redegøre for de overvejelser, der ligger bag reglerne om den stedlige fordeling af folketingsmandater?«

Begrundelse

Den stedlige mandatfordeling tager i dag hensyn til antal borgere, antal afgivne stemmer og områdets størrelse.

Svar (22/4 99)

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

»Ifølge grundlovens § 31, stk. 3, skal der ved den stedlige mandatfordeling tages hensyn til indbyggertal, vælgertal og befolkningstæthed.

På baggrund heraf er det i folketingsvalglovens § 10 blandt andet fastsat, at de 175 folketingsmandater skal fordeles på de 3 landsdele, hvori landet i valgmæssig henseende er inddelt (København-Frederiksberg, Øerne og Jylland), på grundlag af forholdstal, der dannes som summen af landsdelens 1) folketal, 2) vælgertal ved det sidste folketingsvalg og 3) areal i kvadratkilometer multipliceret med 20. På samme grundlag fordeles de 135 af de 175 mandater, der er kredsmandater, på de 3 landsdele. De kredsmandater, der er tildelt de enkelte landsdele, fordeles derefter på tilsvarende grundlag på de enkelte stor- eller amtskredse inden for den pågældende landsdel. De nævnte beregninger vedrørende fordelingen af de 135 kredsmandater modificeres dog i det omfang, det er nødvendigt for at sikre, at Bornholms Amtskreds tildeles mindst 2 kredsmandater.

Bestemmelsen i grundlovens § 31, stk. 3, der går tilbage til grundloven af 1915, er udtryk for et ønske om, at de tyndere befolkede områder af landet skal sikres en forholdsvis større repræsentation i Folketinget end de tættere befolkede områder.

Inden for de rammer, der er fastlagt ved grundlovens § 31, stk. 3, tilkommer det lovgivningsmagten at bestemme den vægt, hensynet til de tyndere befolkede områder skal tillægges ved den stedlige mandatfordeling. Vægten af dette hensyn udtrykkes beregningsmæssigt ved størrelsen af den såkaldte arealfaktor, dvs. det